

Панихида за 1 година от упокоението на схиархимандрит Амвросий

На 27 януари 2026 г. се навършва една година от блаженото упокоение на Негово Високопреподобие схиархимандрит Амвросий, дългогодишен игумен на светогорския атонски манастир „Св. вмчк Георги Зограф“. По този повод в митрополитската катедрала „Св. вмчца Неделя“ бе отслужена панихида в негова памет.

Последованието бе отслужено от Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Даниил, с когото съслужиха храмовото свещенство и трима дякони. Заедно с тях молитвите си към Бога за душата на покойника отправиха десетки негови духовни чеда, близки и роднини.

В края на последованието патриарх Даниил отправи кратко слово към събралите се християни, в което каза:

„По съвета на св. апостол Павел ние се стараем да помним нашите наставници и като имаме пред очи свършека на техния живот, да подражаваме на вярата им (срв. Евр. 13:7). В последните часове на дядо

Амвросий във ВМА имаме възможност да беседваме с него и видяхме, че неговият земен край е мирен, че както винаги той беше светъл, жизнерадостен, с голям мир... Образ на смирението, образ на духовната чистота, така го видяхме да си заминава от този свят. Без сянка от някаква печал, огорчение, без сянка от страх или недоумение. Толкова утвърден във вярата в Господ Иисус Христос, толкова зарадван от Него, както го виждаме и на хилядите снимки, с такава душевна лекота от неговата сърдечна чистота – така той ще остане в нашето съзнание.

Как да подражаваме на вярата му? Той беше наставник около три десетилетия на монасите от Зографската обител, на стотици или хиляди духовни чеда в България. Свидетели сме как през това време Зографската обител се изпълни с монаси, как се обновяваха сградите, как на много пъти зографското братство изразяваше твърдо православна позиция по сложни, чувствителни въпроси, и така, предвождано от своя игумен, то ставаше утвърждение за множество вярващи православни християни и в България, и по света. Всички негови духовни чеда могат да свидетелстват за неговата благост, как винаги са поучавани в това как да опазват душевната си чистота, за искрената изповед, за наставленията да не се греши, да се кае човек, да живее с покаянието цял живот. И виждаме как той не говореше рязко, гръмко, беше тих, но толкова много дела можаха да се случат, защото той даваше път на Божиата благодат, даваше път на Господ да действа – чрез неговия живот и живота на братята в манастира. Стараеше се да довежда човеците при Христа, така че Бог да се проявява в живота на всички негови чеда. Той беше видял, беше изпитал колко благ е Господ и по какъв начин тази благост да остане в човека, да се утвърждава човек във вярата и във вечния живот, и винаги напътстваше своите духовни чеда в този верен, спасителен път.

Вярваме, че той предстои пред Божиия престол, защото беше очистил душата си. Вярваме, че се моли за нас и ни покрива със своите молитви, така че действително, имайки пред очи свършека на неговия живот, нека да подражаваме на вярата му, на кротостта му, на смирението му, на любовта му към Господа, която се изразяваше в стриктно спазване на Христовите заповеди. И така сред нас да бъде вечна неговата памет и ние да се зарадваме заедно с него в Христовото царство.

Вечна и блажена памет! Бог да подкрепя всички нас по пътя към царството Божие!“.

Текст и снимки: Пламен Михайлов

bg-patriarshia.bg